

מזוודה בבוידם (זהבה)

בשיעור הגמרא נאמר: חכמי הגמרא מביאים לנו תוכן מעניין ובכך עסקנו עד עכשיו. בנוסף יש להם דרך חשיבה מיוחדת אשר לפעמים מזכירה אסוציאציות חופשיות על ספת הפסיכולוג. ורוחמה אמרה: בואו וננסה לדמות לעצמנו את הדרך הזו ופתחה את משפט: "אל בני כי לא טובה השמועה" ומכאן התחלנו. ואני זה מה שבא לראשי: שמעתי שמחלקים תיקים. ברחתי ליער או הלכתי לים. היו שם תיקי גב ותיקי יד ותיקי סידור ותיקי מסע וכן גם תיקי ירושה. כאשר חותנתי מתה הלכנו אל דירתה אשר בבית זקנים (היום: דיור מוגן) ברמת אביב (שאז היתה שיכון פועלים) נכנסנו לדירונת קטנה ומטופחת היה מסודר ונקי במקום. פתחתי את דלת הבוידם ונפלו כמאה תיקי יד במצב טוב. "איך היה לדלפונה הזו כסף לקנות" עברה מחשבה במוחי.

בנוסף לתיקים היתה שם ערימת כרכי אוגניוק. תקופון תרבותי ברוסית שבא מברית המועצות ומתחת מזוודה. במזוודה המוני מכתבים. רובם כתובים ברוסית קצתם בעברית ומקצתם בעברית ילדותית. בתוך המזוודה, מתחת לערימת המכתבים ממש בתחתית, היתה מונחת מזוודה קטנה ובה תלתלי זהב כרוכים בסרט משי ותמונות גזרות. תמונות משפחתיות שבהם חסר הבעל, הגיבור, הנער, הנגזר. אחרי שאספנו הכול אל תוך המזוודה בחזרה מצאתי מעטפה דהה נכלמת מונחת זרוקה למעזבה ומה היו בה? הגזירים. וכן עיקר שכחתי במעמקי הבוידם בין התיקים המזוודות האוגניוק והגזירים מצאתי פטיש אחד קצת שבור. לקחתי גם אותו, שיהיה. וכך לקחנו את המזוודות המכתבים התמונות התלתלים הגזירים והפטיש העמסנו על טוטו האוטו ונסענו אל ביתנו אשר בחופית, שם ישבנו סוף שבוע ארוך, רבקה, איזה אחותה הגדולה, אסתר חברתה היודעת רוסית ואני עבדכם הנאמן. ישבנו על הרצפה המחוממת מצידנו האחד ערימת המכתבים הסגורים ומצידנו השני ערימת הפתוחים ושמענו מפי אסתר את סיפורם. היו שם סיפורים בעלי תוכן מר, סוף נמהר שהלב נכמר כמו למשל גלילה. הוריה רבו עליה. לא מי יקבלה אלא מי יהיה בלעדיה, שלחו אותה לקיבוץ ושם לא הסתגלה (כך כותבת המטפלת למי שהוא לא אבא שלה) לבסוף מתה ואין במכתבים רמז האם מן המוות או ממחלה. לרבקה היא נגעה בלב, באותו זמן היתה בהריון וכשנולדה ילדה קראה לה גלילה. והפטיש מה עם הפטיש? קיבלתיו קצת שבור אך הוא שרת אותי באמונה כל החיים האלה. לא מזמן כאשר עברתי לגור בדיור מוגן בעצמי ארגנתי את כלי עבודתי בחמישה ארגזי כלים, אחד לכל אחד מבני המשפחה והפטיש לנכדה הקטנה רבקה.

עברו עשר דקות של כתיבה ושעון העצר של המורה צלצל. הכתיבה נגמרה עכשיו הדיון. תלמידה אחת התנדבה לקרוא את אשר כתבה. כל האחרות הגיבו, באוויר נשמע משק כנפיי היצירה. כשזו סיימה ביקשה מתנדב נוסף. התנדבתי וקראתי את אשר לפניכם. איזה תגובות

לא צפיות, איזה מדרשים הן דרשו על החפצים העלילה והדמויות איך כתוב: "אמרו עליו הרבה דברים והוא לא ידע שהוא כזה". סוף.